

A fost odată un ursuleț de pluș bătrân și simpatic, pe numele său Lavabil. Acest cuvânt era scris pe o mică etichetă care-i atârna de ureche ursulețului, pe când abia fusese cumpărat. Din acest motiv, copilul căruia îi aparținea l-a numit așa. Dar asta fusese demult. Între timp, copilul crescuse și de-acum mergea la școală, fiind deja prea mare ca să se mai joace cu ursuleții de pluș. Nici Lavabil nu rămăsese neatins de trecerea vremii. În câteva locuri era cusut cu petice, iar blana i se scămoșase de cât a tot fost spălată și pieptănată. Prin urmare, ursulețul zăcea acum mai tot timpul la locul lui de cinste, într-un colț de canapea, și privea în gol. Dar să stai zile și nopți la locul tău de cinste nu e tocmai o bucurie, așa că Lavabil mai dansa din când în când, doar pentru sine. Însă doar atunci când era sigur că nu e nimeni prin preajmă să-l vadă. Altfel s-ar fi rușinat, căci era cam greoi în mișcări – ca orice ursuleț de pluș.

Într-o bună zi, pe când Lavabil ședea ca de obicei în colțul lui de canapea, o muscă a început să bâzâie prin odaie până când, în cele din urmă, i s-a așezat pe nas. „Bună!”, a salutat musca. „Bună!”, a răspuns Lavabil, uitându-se cruciș la muscă. „Ce mai faci?”, a întrebat curioasă musca. „Iaca, șed și eu aici”, a răspuns el. „Asta văd și eu”, a zumzăit musca, „dar la ce bun șezi aici?” „Așa, pur și simplu”, a spus Lavabil. Musca și-a frecat piciorușele din față. „Dar trebuie să ai și tu vreun rost în viață”, a spus ea. „Nu”, a răspuns Lavabil. „Chiar e important?” „Și încă cum!”, a zumzăit musca. „Doar toți avem un rost pe lumea asta. Eu, de exemplu, sunt menită să zbor încolo și-ncoace și să mă lipesc de tot ce prind. Poți și tu să zbori așa și să te lipești de tot ce prinzi?” „Nu”, a bombănit Lavabil. „Haida de!”, a bâzăit musca batjocoritor. „Să nu știi nici măcar ce rost ai pe lume! Ești nătărău, ești pur și simplu teribil de nătărău!” Musca i s-a mai rotit de câteva ori prin jurul capului, bâzâind întruna: „Ești nătărău – răurău – n-ai niciun rost – rostrost ...” Apoi a zburat mai departe.

Bătrânul ursuleț de pluș a căzut pe gânduri. „Hm”, și-a zis el, „poate chiar sunt prea nătărău pentru o întrebare atât de grea. Ia să-i întreb eu pe unii și pe alții. Poate o să dau peste cineva care să-mi spună ce rost am în viață.” S-a lăsat să alunece jos de pe canapea și a luat-o din loc, cu mersul lui legănat. Trecând pe lângă scara ce cobora spre pivniță, a dat de un șoricel. „Bună”, a salutat ursulețul prietenos, „eu mă numesc Lavabil și tare aș vrea să știu ce rost am în viață.” Șoricelul s-a ridicat pe piciorușele din spate și l-a măsurat cu privirea de sus până jos. Apoi a chițăit prețios: „Singurul rost în viață este să fii agil, să nu te lași prins, să faci rost de brânză și de slănină cu care să-ți hrănești familia. Poți tu oare să hrănești o familie?” „Nu”, a răspuns Lavabil. „Bietul de tine”, a oftat șoricelul, „în cazul ăsta nu știu nici eu ce rost ai pe lume.” Și a dispărut în ascunzătoarea lui. Lavabil a ridicat din umeri și a ieșit din casă.

